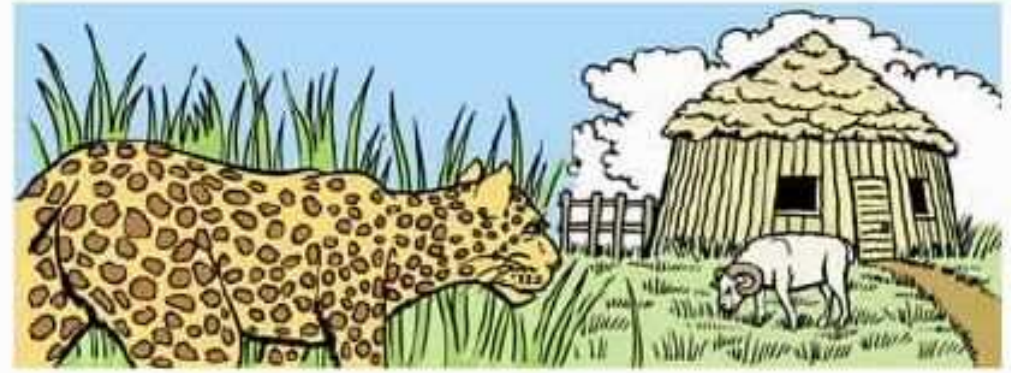
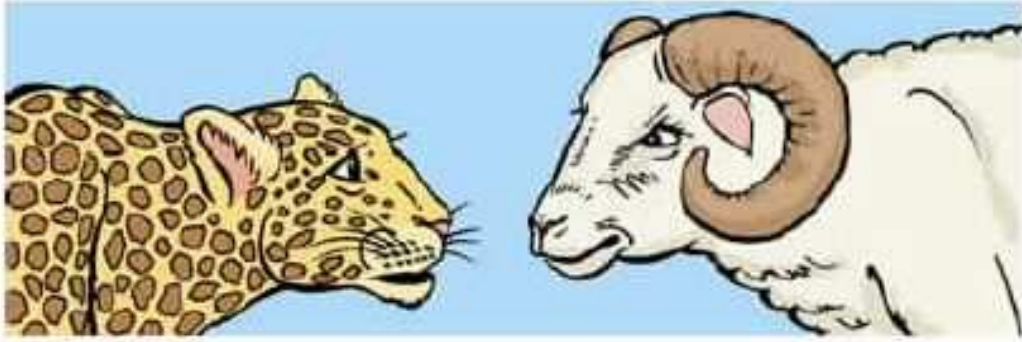

הנמר, האיל והתן

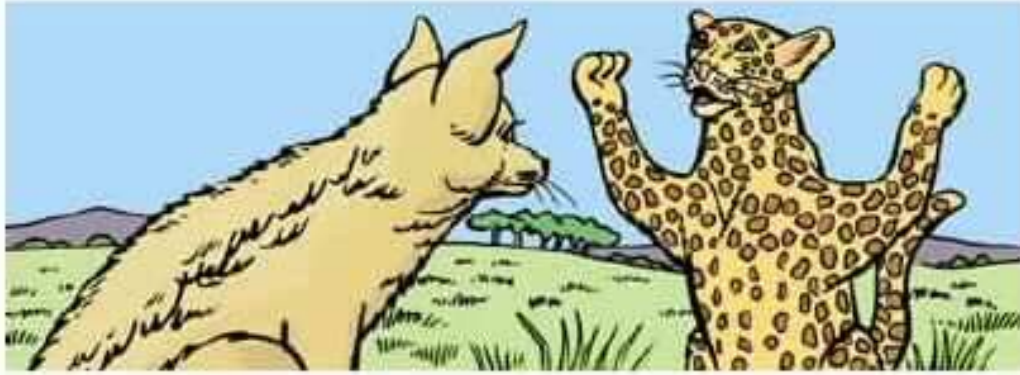
אגדה עממית אפריקאית

מסופר על ידי אליוט קיט סטון
ציורים טרי הרמן

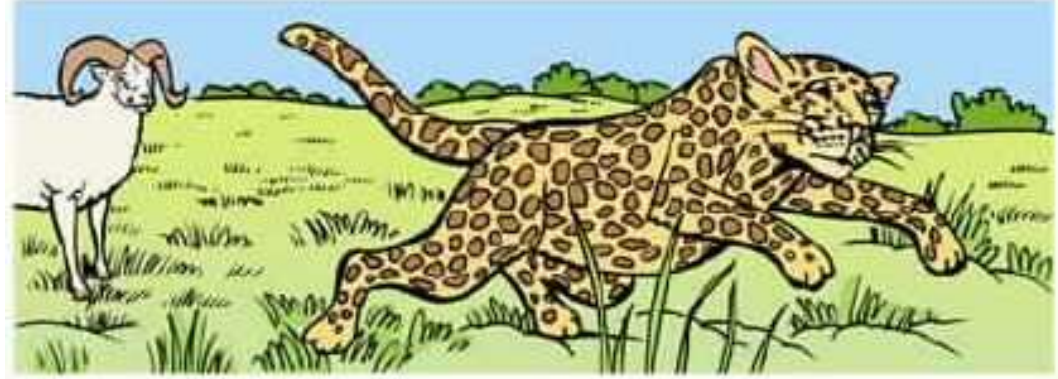

הוא פחד קצת מהחיה הזו, לכן ניגש
אל האיל ואמר באדיבות:
"בוקר טוב, ידידי. מי אתה?"
"אני איל" ענה האיל בקול חמור "ומי
אתה?"

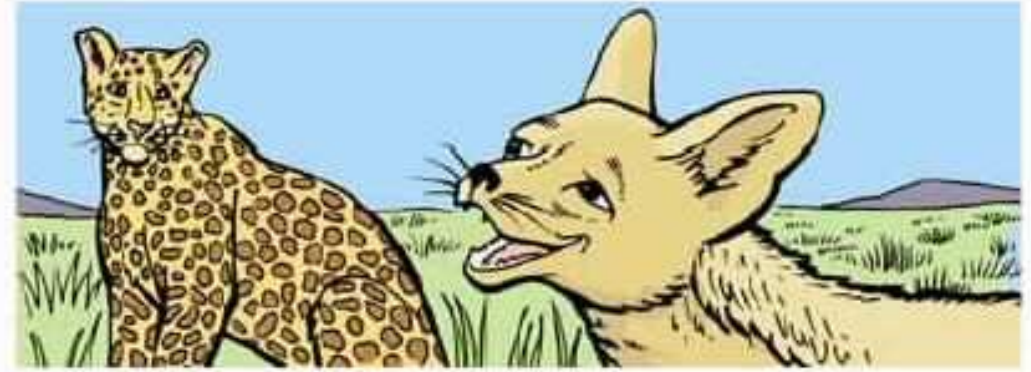
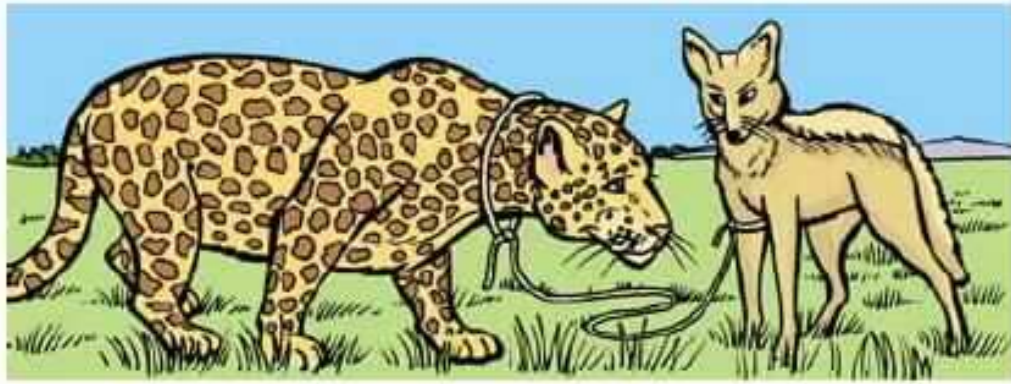
יום אחד הנמר יצא לציד. הוא הגיע
לביתו של איל.
הנמר היה צייד גדול, אך בחייו עוד לא
ראה איל.

הוא נשם בכבודות "כל כך נבהלתי"
קרא "פגשתי יצור מפחיד! היה לו ראש
גדול, קרניים מאימות וקול גס! הוא
אמר ששמו איל."

"אני רק נמר" אמר הנמר רועד כולו.
האיל הפחיד אותו ולכן הוא רץ מהר
הביתה.
כשרק הגיע לשם קרא לתן, שביתו
עמד בקרבה.

אבל הנמר עדיין פחד. הוא רצה להראות אמיץ, ולכן אמר שיבוא. אך התן חשד, וליתר בטחון קשר את הנמר אל רגלו בחבל, כדי שלא יברח ברגע האחרון.

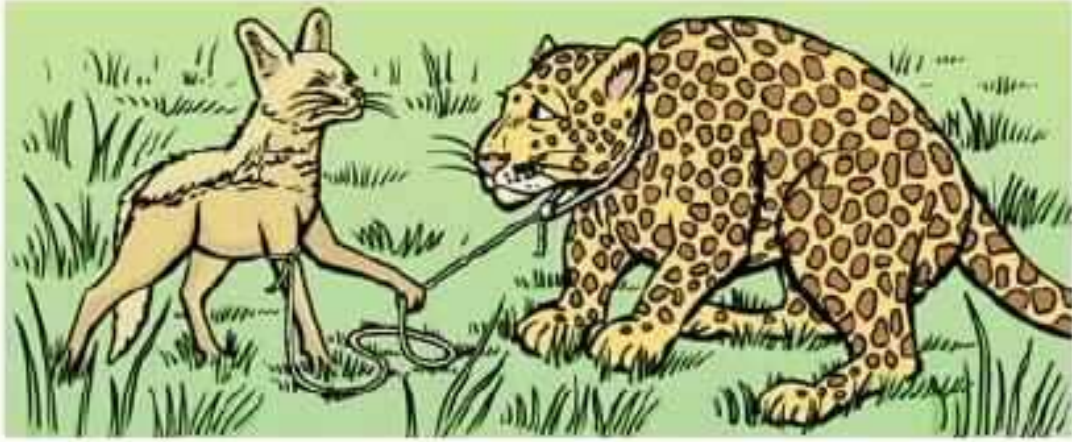
"איזה טיפש אתה!" צחק התן "איל לא יכול לפגוע בזבוב, ובשרו רך וטעים. חשבתי שאתה צייד. נלך אליו מחר ונטרוף אותו."

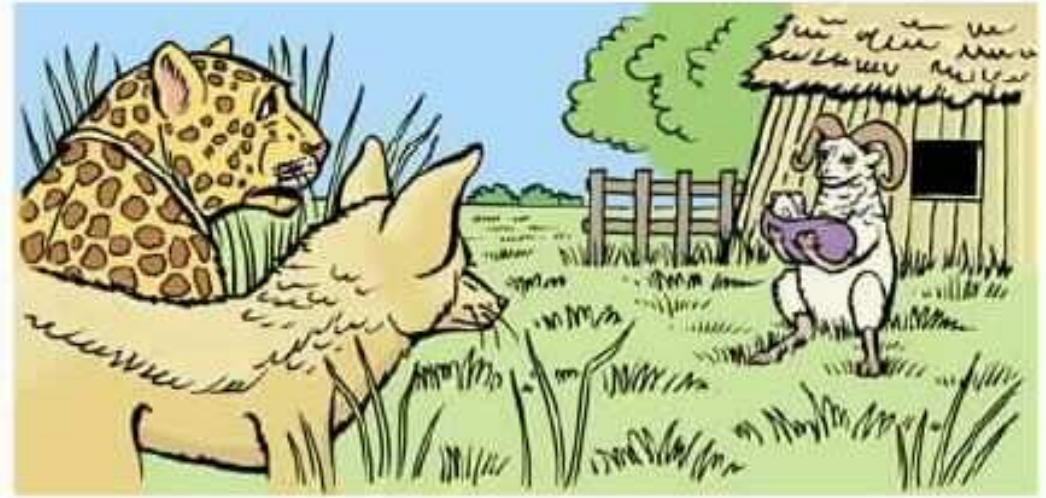
"אל תדאג" אמרה האישה "קח את
התינוק שלנו בזרועותיך וצא לקראתם.
תן לתינוק צביטה כדי שיבכה, כאילו
רעב."

האיל ראה את שני הידידים האלה
כשהם עוברים מעל הגבעה. הוא רץ
הביתה לאישתו "מה נעשה?" קרא
"הנמר והתן באים לתקוף ולטרוף
אותנו."

הנמר נבהל שוב כשראה את האיל.
הוא רצה לסגת, אבל התן משך בחבל.
"קדימה!" קרא התן "הוא לא יכול
לפגוע בך."

האיל לקח את הילד בזרועותיו ועשה
כפי שאמרה אישתו. הוא יצא מהבית
בדיוק כאשר הנמר והתן הגיעו לביתם.

הנמר יכול היה לשאת את פחדו. הוא קפץ אחורנית ומשך את התן אחריו. הוא רץ דרך גבעות, בין שיחים ומעל אבנים. הוא לא הביט אחורנית עד שהתן האומלל היה שרוט ופצוע מהרגל ועד הראש.

האיל הרגיש שהנמר מפחד וצבט את התינוק. התינוק התחיל לבכות והאיל אמר בקול מחמיר "יפה עשית, תן. הבאת לנו את הנמר כדי שנאכל אותו. בדיוק בזמן. הילד שלי רעב."